

особено по-стариятъ отъ тѣхъ, Валаорити, че разногласията между християнскитѣ народонаселения въ турската империя не само служатъ въ ржцѣтъ на турцитѣ и на тѣхнитѣ приятели като оржие противъ свободата на тия народонаселения, но тѣзи разногласия, ако не закрѣпятъ турския режимъ, навѣрно, обаче, съдѣйствуватъ да се продължи той още за дълго врѣме, а въпросътъ за тѣхното освобождение да се усложни и прѣплете въ бждеще още по-много, та да стане една гатанка и за най-изкуснитѣ държавници. Валаорити особено, родомъ отъ седемътѣхъ острови, човѣкъ съ широки познания и съ зрѣлъ политически разумъ, приказваше за всичко това съ толкозъ по-жива прочувственостъ, съ колкото по-дълбоко убѣждение вѣрваше въ правотата на дѣлото на страждущитѣ въ турската империя християнски народонаселения. Разговорътъ въпрочемъ бѣше общъ и ни единъ отъ християнскитѣ народи въ тая империя не се засегна отдѣлно въ него. Раздѣлихме се като побратени борци за едно и сжщо священо дѣло. Отъ тамъ се отправихме да идемъ да видимъ Форстера и да му оставимъ сбогомъ лично, но не го намѣрихме. Той не билъ него день въ Лондонъ, а намъ не оставаше вече врѣме да идемъ да го потърсимъ още веднажъ.

XXVIII.

9 ноемврия, н. с. въ Лондонъ.

На 28 октомврия (9 ноемврия), четвъртъкъ, въ Лондонъ имаше голѣмо тържество. Както се знае, на това число се настанява съ голѣма публична тържественостъ новиятъ лордъ Меръ въ градския съвѣтъ. Дългата и дълготрайна по тоя случай процесия е отъ най-оригиналнитѣ, но не му е тукъ мѣстото за подробно пис-